

Christoph Martin Burchard

Programma, Qvo Rector Academiae Rostochiensis, Christoph. Martinus Burchardus, Med. D. & Prof. Publ. Ordinarius, Ad Gloriosam Resurrectionem Salvatoris Mundi, devoto animo celebrandam Cives Academicos perhumaniter invitat, & Quænam bona exinde in Genius Humanum redundant ostendit

Rostochii: Typis Io. Iacob. Adleri, [1733?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1004017308>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1733. Ostern.

~~M-1256.~~ 222

off. 1733

PROGRAMMA,

QVO

RECTOR ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,

CHRISTOPH. MARTINUS
BURCHARDUS,

Med. D. & Prof. Publ. Ordinarius,

AD

GLORIOSAM RESUR-
RECTIONEM

SALVATORIS MUNDI,

devoto animo

celebrandam

CIVES ACADEMICI

perhumaniter invitat,

&

Quænam bona exinde
in Genus Humanum redundant

ostendit.

ROSTOCHII,

Typis IO. IACOB. ADLERI, SEREN. PRINC. & ACAD.

Typographi.

M. 1256 222

Lluxit tandem lætissima dies, qua
memoriam resurgentis Salvatoris
nostri celebramus: Dies ista, quæ
animum nostrum confirmat, &
certos nos reddit de resurrectione,
quam expectamus, futura, & æter-
na nostra beatitudine. Quemad-
modum enim Christus vere mor-
tuus est, sed à morte detineri non potuit, quin se expe-
diret à mortis vinculis, & super istam triumpharet, cor-
pore glorificato resurgens, sic etiam istos, qui cum Christo
moriuntur, simili clarificato corpore aliquando resurrecturos,
Divus Apostolus testatur (a). Non enim justitiæ Divinæ
satisfieri poterat, nisi ultimus persolveretur obolus: Cum
autem Christus omnia nostra peccata, nostraque debita
in se susciperet persolvenda, à vinculis mortis liberari
non potuisset, nisi plenarie Summo Numini ipsiusque
Justitiæ esset satisfactum. Non itaque imperfectum
est Meritum Christi, sed abunde satisfactorium, ut pro-
inde nemini dubium superesse possit, an ad se quoque
illud pertineat, imprimis cum ipse Salvator Mundi omnes
promiscue ad se vocaverit, quorum peccatorum mole se
sentiant oppressos (b) & præterea Apostolus Joh. I. Ep.
II. 2. expresse testetur, Christum esse propitiationem non pro
nostris peccatis tantum, sed etiam pro totius Mundi. Nos
itaque terque quaterque felices, qui, quamvis Chri-
stum redivivum nostris oculis præsentem intueri non
potuerimus, tamen testimonio Spiritus Sancti, & Sacræ
Scripturæ repugnare nefas putamus, memores illius
Salvatoris; beatos futuros istos, qui non viderunt, & credi-
derunt. (c) Quo magis sane mirandum, Populum Ju-
daicum,

(a) I. Corinth. XV. 22. 23. 42. 43. 44. Phil. III. 21.

(b) Matth. XI. 28. (c) Joh. XX. 29.

daicum, imprimis Optimates, ac Summos Sacerdotes, postquam tot documentis, de Christi resurrectione convicti essent, non solum non assensum suum ac fidem præbere voluisse, sed etiam omnibus viribus, omni violentiæ genere conati sint, hanc veritatem destruere, & doctrinam de Christo Redemptore eradicare. Ea enim fuit Summi Numinis misericordia, & tam infinitus amor ipsius Salvatoris mundi, erga Populum Judaicum, ut ipsi primam hujus Evangelii decerneret prædicationem, & ne quisquam de salute sua, & parricidii condonatione dubitaret, sponte per Apostolos media salutis omnibus offerret: *Poenitentiam tantummodo agrent, & sacrum admitterens Lavacrum; sic enim etiam ad ipsos perventurum donum Spiritus Sancti.* (d) Quamvis autem non pauci resipiscerent, plerique tamen Judæorum, imprimis vero qui magnum illud Synedrium componebant, obdurato pectore contra nitebantur: non quod dubitare possent de resurrectione Christi, sed quod eam profiteri detrectarent. Quodnam enim dubium ipsis superesse posset, cum ipsi 1) profiterentur coram Pilato, Christum dixisse, se tertio die surrecturum? Et quamvis tunc temporis id non crederent, ac propterea custodes desiderarent, qui sepulchrum cingerent, ne forte ipsius sectatores clandestine remoto corpore, aliquam prædictionis conciliarent autoritatem; hac tamen ipsa præcautione evidentissime de vera Christi resurrectione convincebantur. Nam 2) ipsi milites primi exstabant Resurgentis Salvatoris præcones: quoniam autem sacerdotibus minus acceptum erat illud Evangelium, hinc nullis pepercere sumptibus ac largitionibus, ut veritatem rei premerent, injuncto custodibus mandato, ut sedulo fingerent, Christum nocte intempesta à discipulis furto fuisse surreptum. Verum hæc ne-

(d) Act. II. 38.

farias artes destruebant, & novum veritati accendebant lumen, 3) Miracula, quæ ab Apostolis, imprimis Petro perpetrabantur, & quidem in Nomine Christi à mortuis resuscitati, quibus, ut ipsi sacerdotes profiterentur, contradicere non poterant. (e) Ast ne sic quidem ad sanio rem rediere mentem, sed post severam prohibitionem, ne Christum publice profiteantur Apostoli, aut novam doctrinam ulterius disseminent, cruenta conferunt consilia, ac in cædem & sanguinem conspirant. Huic sceleri perpetrandæ dum intenti sunt 4) miraculosa Apostolorum ex publico carcere liberatione denuo convincuntur de veritate Doctrinæ Evangelicæ, adeo, ut ipse *Gamalielus* in medio confesso illos reprehenderet, ac sævitiam omnem dissuaderet, *ne videantur tales, qui contra ipsum DEum arma expedire vellent.* (f) Nullum itaque dubium superesse potest, Assessorum Synedrii Hierusolymitani de resurrectione Christi fuisse plenarie convictos; quapropter etiam Divus Stephanus eos objurgat, quod continuo repugnent Spiritui Sancto; id quod dicere non potuisset Stephanus, nisi de rei veritate certi, malitiose testimonio interno Spiritus Sancti se opposuissent: Quænam autem dementia occupaverit Judæos, ut, quamvis meliora viderent, deterio rem tamen viam sequi maluerint, & agnitæ veritati tanta pertinacia se opponere, facile apparet, eam ex eodem affectu propullulasse, quo jam olim Christum repudiaverant; factum puto Pharisaicum, qui cum Christi doctrina perstare non poterat. Pertinacia namque genuina filia est superbiæ: Cum enim fastu ac præsumptione occupato animo nil magis intolerabile sit, quam profiteri errorem, aut pudendum aliquod facinus, hinc pertinaciâ se armat, & electionem actionis instituit, aut sententiam defendit, non quod rectæ
rationi

(e) Actor. Cap. IV. 14.

(f) Actorum V. 39.

rationi eam consentaneam iudicet, sed quoniam istam olim defendendam suscepit, eamque, si licitis modis persuadere, aut ad effectum deducere nequit, violentis ac truculentis remediis obtrudere, aut exequi conatur. Hinc ipse Salvator Iudæorum superbiam, tanquam præcipuum impedimentum fidei salvificæ accusat, dicendo: *Quomodo vos potestis credere, qui gloriam à vobis invicem accipitis; & gloriam, quæ à solo DEO proficiscitur, non quaeritis?* (a) Relinquimus vero istos iratis suis fatis, & ex posteris horum, quos adhuc sub maledictione per totum universum dispersos cernimus, nobis merito desumimus exemplum justitiæ ac vindictæ divinæ, ne & nos in eundem impingamus lapidem, & propter ambitionem, aut alias cupiditates ac illecebras humanas, Christum, & quæ nos comparavit bona, despectui habeamus, aut malitiose deseramus. Ita enim ipse: *Quid prodest homini, si totum mundum lucratus fuerit, animæ vero suæ patiatur jacturam?* (b) Certe si imperium totius universi tanquam res nullius momenti considerari meretur, respectu bonorum cœlestium, quæ fidelibus in vita futura prostant? absolum sane est, propter manipulum divitiarum, propter umbram honoris, aut existimationis, aliquid agere, aut audere, quod jacturam beatitudinis ac hæreditatis æternæ inferre possit. Dolenda vero est animi humani communis imbecillitas, dum plerumque magis commovetur, & majori gaudio afficitur, cum forte opimam hæreditatem acquirat, aut dignitatis augmentum, quam cum de Christo, ac felicitate, quæ veros Christianos manet, sermonem habet Præco Divinus. Ordinarie enim quæ sub sensu cadunt bona, etiamsi tantum apparenter talia sint, majorem in animum faciunt impressionem, quam quæ nuda mentis contemplatione comprehendun-

(g) Joh. V. 44.

(h) Matth. XVI. 26

henduntur. Verum quisquis unquam conscientia vulneratae martyrium perpeffus est, ita ut nullum amplius solatium in suis opibus, dignitate, aut denique amicis ac patronis invenire potuerit, is facile agnoscit, nihil dulcius esse, nihil pretiosius, praeter Christi meritariam satisfactionem, quae non solum omnia peccata delet, ut immunes reddamur a justa irati Numinis vindicta, sed etiam participes nos facit bonorum omnium, quae DEUS sibi ac fidelibus reservavit, ut gaudii ac fiduciae pleni cum Apostolo exclamare possimus, *si DEUS pro nobis, quis contra nos?* Habent enim revera fideles per Fidem praegustum aliquem vitae aeternae, qui eos confirmat, ut nec fulmen Legis Mosaicae, nec hominum odia, aut persecutiones pertimescant. Nam quamvis miseras suas non possint non sentire, & interdum a summo Numine videantur penitus destituti, ac malorum arbitrio, ludibriis, & oppressioni expositi, non tamen desperant, probe gnari, sibi in caelis adesse Benignissimum Parentem, ac Potentissimum DEUM, qui hisce afflictionibus certos praescripserit limites, quos transire non possint turgescens adversariorum fluctus. Agnoscunt praeterea lubentes, sibi suas adherere imbecillitates, quas Natura corrupta, ac sibi relicta, nunquam lubens corrigere aggrediatur, sed potius foveat ac sustentet; quod contra iis infringendis unice conducant frequentes animi aut corporis afflictiones; adeoque has non eodem animo ac irrogeniti respiciunt, nec morose ipsis se opponunt, sed in mediis miseriis pacifici ac laeti, eas tanquam castigationes contemplantur, non in perniciem, sed suam salutem a Patre Coelesti ordinatas. Habent praeterea & istae piorum tentationes suam adjunctam dulcedinem ac gratiam, dum in mediis plerumque periculis suo auxilio praesto est Benignissimum Numen, & salutaria subministrat remedia

media, afflicto animo eo magis accepta, quo magis videbantur remota, eoque gratiora, quoniam novum providentiæ divinæ & paterni amoris præbent documentum. Non capit hanc, quæ ex perpetratis miseriis consequitur, dulcedinem, animus illecebris mundanis captus ac illaqueatus, & omnibus, quæ ad vitæ commoditatem faciunt, bonis abunde provifus. Nam quemadmodum isti, qui ex cupediarum multitudine, qua mensam quotidie onerant, debilitatum experiuntur ventriculum, inter delicatissima fercula vix inveniunt, quod nausanti Stomacho offerant, sed hinc illinc delibando, proritare tamen deperditum appetitum conantur, quem abstinencia & corporis exercitatione ac labore longe facilius excitare possent; sic etiam secundis semper rebus utentes, nullam veram in iis dulcedinem inveniunt, ipsa fortunæ constantia quasi exsatiati. Hinc etiam nonnunquam observamus, quando eiusmodi personæ, in lauta re familiari constitutæ, semel aliquem prægustum bonorum cœlestium percipere, quod postmodum suas divitias, dignitatem, ac splendorem, cum Apostolo Paulo, stercoreis instar æstimant, nullum verum solatium, nullas delicias, nisi in Christi merito inveniunt.

Cum ergo infallibilia Summum Numen nobis reliquerit documenta de Resurrectione Christi; Ex hac certitudine autem necessario sequatur, Iustitiæ Divinæ plenarie fuisse satisfactum, ita ut nemo, nisi qui sponte ac malitiose Salvatorem ejusque satisfactorium meritum despiciat, aut insufficiens æstimet, modo id vera cordis fiducia apprehendat, sibi que ad finem usque perseveranter applicet, de salute æterna dubitare possit, nostrum erit, Cives, grato animo hanc felicitatem agnoscere, & DEum amare, quoniam nos primum, quoniam tam abundanter nos amavit (i) Dolemus ergo merito

(i) 1. Joh. IV. 19.

merito, postquam aliquoties ad nos delatæ sunt querelæ, quod non pauci Vestrum in Cœtibus Ecclesiasticis, imprimis in Aede Jacobæa, denuo instituunt habere deambulationes, & sine ulla veneratione tecto capite incedere, imo illudere sexus sequioris personis non erubescant. Huic pravæ consuetudini ut obviam eamus, Officii nostri ratio postulat; & propterea jam ante biennium Statutum publice promulgatum est, sub comminatione *Relegationis publicæ ad biennium*, ut ab istis moribus, qui Christianos, & Studiosos humanitatis dedecent, abstineatis. *Ut ergo scandalum illud penitus tandem eradicetur, Senatus Academicus nupere decrevit, Suggestum illum in Aede Jacobæa, qui Altare respicit, in vestrum conducere usum; adeoque volumus, ac jubemus, ut in posterum nemo stationem sibi capiat, aut deambulationes instituat in compitis Ecclesiæ, sed quotquot Cœtum illum frequentare instituunt, vel in Suggestum Pomeranorum, vel in alterum, mox commemoratum, se conferant;*

Quisquis contra niti perseverabit, publice relegabitur ad biennium.

P. P. SUB SIGILLO ACADEMICO,

Die V. April. Anni MDC CXXXIII.

☞ (O) ☞

media, afflicto animo eo magis accepta, quæ videbantur remota, eoque gratiora, quoniam providentiæ divinæ & paterni amoris præbementum. Non capit hanc, quæ ex perpeffis confequitur, dulcedinem, animus illecebris captus ac illaqueatus, & omnibus, quæ ad vitæ moditatem faciunt, bonis abunde provifus. Nam admodum ifti, qui ex cupediarum multitudinemfam quotidie onerant, debilitatum expulventriculum, inter delicatiffima fercula vix in quod naufeanti Stomacho offerant, fed hinc in libando, proritare tamen deperditum appetitantur, quem abftinentia & corporis exercitatio labore longe facilius excitare poffent; fic etiam dis femper rebus utentes, nullam veram in iudicium dinem inveniunt, ipfa fortunæ constantia quietiati. Hinc etiam nonnunquam obfervamus, eiusmodi perfonæ, in lauta re familiari conftituti mel aliquem præguftum bonorum cœleftium gustare, quod postmodum fuas divitias, dignitatem splendorem, cum Apoftolo Paulo, ftercoris inferment, nullum verum folatium, nullas delicias Chrifti merito inveniendes.

Cum ergo infallibilis Summum Numen non querit documenta de Refurrectione Chrifti; certitudine autem neceffario fequatur, Iuftitiæ plenarie fuiffe fatisfactum, ita ut nemo, nifi qui te ac malitiofe Salvatorem ejusque fatisfactorium despiciat, aut infufficiens æftimet, non vera cordis fiducia apprehendat, fibique ad fine perfeveranter applicet, de falute æterna dubitatio nostrum erit, Cives, grato animo hanc felicitatem noscere, & DEum amare, quoniam nos primuriam tam abundanter nos amavit (i) Dolemus

(i) I. Joh. IV. 19.

